

Preek 25-12-2015

Kerstmorgen 2015 - Lucas 2,1-20 (Preek voor 2 stemmen) Ds Hanneke Siebert en Jaco Zuurmond

1. Goddank komt hier alles samen.

Dat waren de eerste woorden die we in september spraken, hier in de Ontmoetingskerk. Goddank is hier alles samen gekomen, zo ervoeren we de afgelopen maanden telkens opnieuw. Zoveel bijzondere eerste diensten, zoveel warme ontmoetingen, zoveel nieuwe en vruchtbare initiatieven.

De pijn, de machteloosheid en de woede van afgelopen jaren zijn ook goddank hier samengekomen. Zo boven verwachting veel kon er tóch worden meegenomen in de goedheid van de nieuwe gemeente die we aan het worden zijn. En dat schept ruimte: Straks, vanaf 3 januari, zal onze kerk élke dag open zijn. Open huis voor wie maar langs wil komen!

2. Zo is deze eerste kerstmorgen in de Ontmoetingskerk een heerlijk blij kerstmorgen. Blij zijn we met de warmte van de gemeente, met de ervaren vriendschappelijkheid. Juist op een dag als vandaag zijn we blij, mógen we blij zijn met overwonnen verschillen, overwonnen angst en zorg, al is het verdriet soms nog zo tastbaar.

We zijn blij met een klein beetje vrede dat we hier, boven alle verwachting, in onze nieuwe kerk mogen ervaren.

1. Maar juist in deze warme sfeer, ervaren we vandaag misschien wel meer dan ooit, dat het kerstverhaal ánders is. Juist in ons rijke, harmonieuze samen, voel je dat het kerstverhaal eigenlijk niet van ons is. Het verhaal van kerst, is een verhaal van armoede. Van pure kwetsbaarheid. Van intense kou ook. Kou die je niet kwijt raakt. Koude wind die overal doorheen blaast, onontkoombaar. Door de kieren, door je kleding. De vorst die door het schamele dak met dubbele kracht komt binnenvallen. En dán een kind krijgen.

2. Het is een verhaal van schaamte. De schaamte van nooit een eigen plekje te hebben. De schaamte van helemaal niet gewenst te zijn. Ergens in een hoekje, temidden van het gepeupel, je kind moeten baren. Het ruwe gezwets van de herders, terwijl jij nog met de nageboorte bezig bent... Hoe gênant. Nee, dit verhaal staat ver van ons af. Zelfs de romantiek, de romantische lezing - Charles Dickens enzo - houdt het niet, als je de kou van dit verhaal ook maar een beetje tot je door laat dringen. Als je íets probeert te verstaan van de kwetsbaarheid van Maria, van Jozef, van dit bijkans op straat geboren kind... Déze armoede, totale uitgeslotenheid, kennen wij niet. Toch zeker de allermeeften niet. Goddank.

1. Maar hij kent dat wel.. Vanaf zijn eerste ademtocht... kent dit kind de diepste armoede, de godverlatenheid die al te vaak het leven van mensen tekent. Hij kent de schaamte, het oordeel van 'de anderen'... vanaf het moment van zijn verwekking..

En, daar, helemaal onderaan de maatschappelijke ladder kan dit kind ongekend verbinden. Alles en iedereen in en om die stal komt in dit kind sámen. Keizer Augustus en de naamloze herders, Quirinius, landvoogd en zélfs Koning David - de grote koning van de hoop -, naast een een volstrekt onbetekenende Jozef en Maria,

2. allemaal krijgen ze een plek in het verhaal van dit kind. Dit kind nodigt iedereen uit om mee te doen in zijn verhaal - omdat het zelf werkelijk niets, helemaal niets meer te verliezen heeft.

1. Is dat niet het bijzondere van dit kind? Dat het in zichzelf hélemaal niets bijzonders heeft? Dat het, hoe tegenstrijdig ook, het minst bijzondere kind van alle kinderen is?

2. En die engelen dan? Daar in die nacht, op het veld bij Betlehem? Dat maakt het verhaal van zijn geboorte op z'n zachtst gezegd toch bijzonder?

1. Nou, als je het zó zegt; bij de geboorte van mijn kinderen heb ik de engelen ook horen zingen!

2. Precies! "Als de engelen voor dit kind zingen - dan zingen ze voor álle kinderen"

Is dat niet wat dit kind ons hier wil vertellen? Dit kind dat zelf niets bij te zetten heeft, dan alleen maar koude en schaamte. Zelfs geen plaats om het hoofd neer te leggen.

Maar de engelen zongen. En in dat zingen voor dit éne kleine mensje zongen ze gelijk voor alle andere mensen met wie dit kind zich verbindt.

1. Ooit hebben diezelfde engelen, zo vertelt dit kind, vast ok gezongen ook voor die grote keizer, Augustus. Voor de landvoogd, Quirinius. Dat je dat niet gehoord hebt zegt vooral iets over jóuw doofheid... De engelen hebben gezongen voor de herders, bij hún geboorte. Stuk voor stuk. Mensje voor mensje. De engelen hebben gezongen bij de geboorte van dat jongetje, op het Griekse strand. De wereld veranderde toen wij zijn foto zagen. - Althans, laten we het hopen dát de wereld toen veranderde. Want dáartoe zongen de engelen, toen dat jongetje geboren werd - van vrede op aarde... .

2. De engelen hebben gezongen voor 4 miljoen Syriërs, op de vlucht - van Gods welbehagen in mensen zongen ze... .

Voor 1 miljoen vluchtelingen dit jaar aangekomen in Europa. Voor 3600 vluchtelingen die verdronken in de Middellandse Zee... zongen bij hun geboorte de engelen van Kerst. Tegen alle klippen van wanhoop en zinloosheid op: Ere zij God.

1. Het heeft niets, dit kind. Niets dan de engelenzang die klonk bij zijn geboorte.

Luister naar de engelen, vertelt ons dit kind. Wees niet bang.

Luister naar de engelen - zoals ooit de herders, al kwamen ze nogal ongelegen, luisterden. Eer zij God in de Hoge

Luister naar de engelen, die zingen, bij de geboorte van een kind. bij de geboorte Van élk menskind.

Vrede op aarde voor mensen van Gods welbehagen.

En zo leert het kind ons kijken.

Door de eeuwen heen hebben mensen leren kijken door dit kind van kerst.

Ánders gaan kijken.

Kijken met jouzelf in het midden naar de wereld om je heen? Het hele leven als een doorgaande selfie?

2. Nee, leren kijken vanuit de ogen van dit kind, dat met niets in handen, kijkt naar wie honger heeft, en dorst, naar wie vlucht, wie naakt is, ziek en gevangen. Door dit kind van kerst leren kijken naar de wereld om je heen. En zo leren verbinding te leggen – Linked-In! - met de wereld om ons heen.

De herders gingen voorop. En in hun kielzog volgden 20 eeuwen kerk. Steeds weer mensen die onverwacht iets van die engelenzang hoorden.

En telkens weer zijn mensen, aangespoord door het engelenkoor, meer gaan zien in het kleine, in het machteloze, in het maar al te gewone.

In dat machteloze kind van kerst, waarin alle mensenkinderen samenkomen, zijn zij ineens hoop gaan zien.

Pure hoop. De diepste hoop.

Omdat, uiteindelijk, Goddank, in dit kind alles samenkomt.

Laat het zo zijn... juist nu. Amen

